

Copríncep d'Andorra via Navarra

Un noble francès resident a Niça, Pierre Désiré de la Motte-Messemé, assegura que és l'hereu directe i legítim del comtat de Foix. I com a tal, reivindica, si els andorrans ho volen, el seu dret a ser el copríncep del petit estat pirinenc en lloc de Jacques Chirac, que ostenta aquest càrrec en tant que president de la República francesa.

Lun és enginyer agronom. L'altre, mecànic de cotxes. L'un resideix a Niça tot i que està de mudança cap a Pau (Occitània). L'altre viu a Berriozar (Navarra). Un s'anomena Pierre. L'altre, Blas. Un assegura que la història, si no l'haguessin traït les armes i moltes altres coses, li hauria donat el títol de Pere I d'Andorra i Pere II de Navarra. L'altre afirma que és duc de Beaumont i marquès de Canillo. L'aristòcrata francès Pierre Désiré de la Motte-Messemé defensa que és l'hereu directe dels comtes de Foix, raó per la qual, entre d'altres coses, és el legítim aspirant a rei navarrès i qui hauria d'ocupar el principat francès d'Andorra en lloc de Jacques Chirac, president de la República francesa. El mecànic navarrès Blas de Beaumont Garrido explica que els seus lligams amb els Beaumont i amb la casa Evreux li donen les atribucions de duc i marquès i, alhora, es defineix com a cap de la casa reial navarresa. Aquesta casa reial que asseguren que són però que no són. Tots dos, acompanyats d'un tercer membre de la nissaga (un secretari personal), van visitar fa uns dies Andorra, país que l'aristòcrata francès no trepitjava des de feia uns quaranta anys. Al cor del Pirineu van reivindicar, sense ser escoltats per cap autoritat andorrana, el seu paper. Uns títols que fa anys que reclamen i que després d'un temps de silenci tornen a demanar. I "més veient com evoluciona això del problema basc, una ve-

ritable usurpació d'Espanya i França", com explica Blas de Beaumont, de qui a Canillo -d'on es proclama marquès- ningú no en sap donar raó. Com a mínim, raó fidedigna. El suposat rei i el suposat duc garanteixen que un cop tinguin l'expedient llest, a principi del 2005, interposaran una reclamació formal a les Nacions Unides (ONU) perquè se'ls reconeguin els drets que les ocupacions militars i la sang vessada els van prendre.

El noble francès, que passa la ratlla dels vuitanta anys i que ja prepara la seva herència en bé del seu fill, assegura que és comte de Motte-Messemé, comte de Le Poulchre, marquès de Senones i duc de Loudun, i el legítim posseïdor dels títols de príncep de Viana i comte de Foix, alhora que únic aspirant al tron de Navarra. I això, en virtut de què? Amb desenes de papers, centenars potser, Pierre Désiré de la Motte-Messemé i, sobretot, la seva mà dreta, Blas de Beaumont, justifiquen la seva història. La història d'una família de sang blava que les guerres van tornar ben vermella. L'aristòcrata francès, segons les tesis que mantenen i que asseguren que defensaran davant l'ONU, és el successor directe de Francesca de Rohan-Gié, que alhora era filla d'Isabel d'Albret, princesa de Navarra i hereva de Caterina de Foix. Segons el testament d'Enric III de Navarra, donat el juny del 1609 i que els dos pretendents reials navarresos donen com a bo (de la mateixa manera que altres documents

Pierre Désiré de la Motte-Messemé, aspirant al copríncipat d'Andorra i al tron de Navarra en la seva condició, segons assegura, d'hereu del comtat de Foix i del principat de Viana.

BERNARDO GALINDO

previs que també ho acreditarien), l'esmentat Enric -IV per la branca francesa-, amb la voluntat de mantenir "com era la seva obligació" el regne de Navarra "independent de qualsevol altre regne o estat, va fer tornar el dret a la corona a la seva antecessora Isabel", qui entronca en l'actualitat amb De la Motte-Messemé. La successió legítima de qui avui seria Pere II de Navarra i I d'Andorra també es reflecteix, segons la documentació facilitada pels membres d'aquesta casa reial navarresa, "en la llei successòria donada per decret a Olite el 20 de gener del 1423 pel rei Carles III el Noble (casa Evreux), qui va instaurar el principat de Viana per a l'hereu, essent aquest ratificat per les corts del regne i efectuada la seva adient publicació".

D'aquesta manera, consideren "una usurpació" i "un frau històric" la successió, que Blas de Beaumont considera il·legítima, que va fer Lluís XIII d'una part de la corona i, també, "la invasió, conquesta i ocupació" que el regne de Castella va fer de Navarra. El mecànic De Beaumont, que es considera duc i marquès alhora encara que ha de treballar cada dia perquè "de la

sang blava no se'n viu i de possessions no en tinc ni una", reclama la independència del seu antic regne, que inclouria no només la comunitat foral navarresa sinó també "el que seria Euskal Herria". Tant el duc com el suposat aspirant a rei conviden a afegir-se als dominis d'aquest històric regne tant Catalunya com Andorra "si així ho volen els seus ciutadans" i garanteixen un sistema democràtic com a marc de funcionament i el respecte a les llengües i cultures que siguin pròpies de ca-

da territori. Blas de Beaumont afirma que encara que Andorra forma part de la seva reivindicació, la seva principal preocupació és el País Basc. "A Andorra les coses s'estan fent bé", però no passa el mateix a Euskadi, on assegura que les pressions exercides històricament tant per Espanya com per França són una cotilla massa gran per poder avançar amb normalitat.

No obstant això, De Beaumont afirma: "La nostra és una reclamació legítima i que com a hereus i successors directes hem de fer. Però tot i això, seran els ciutadans els qui tinguin l'última paraula." En la seva visita al Principat pirinenc ho van deixar clar: si mai se'ls reconeguessin formalment els drets que assegurin que tenen, un referèndum ciutadà hauria de dir si es vol Pere I o no com a copríncep per la branca dels Foix. El sotssecretari de la suposada institució navarresa, Rafael Olabe, escriu en un comunicat que "la casa reial de Navarra serà generosa, respectarà el bon criteri que puguin tenir tant les autoritats andorranes com les espanyoles, però a la corona navarresa li resulta un deure històric i innegable efectuar la seva demanda davant l'ONU.

El que no obviaria De la Motte-Messemé seria la llibertat dels 800 presos bascos en poder dels estats francès i espanyol

Un cop arribi a la fi, seran els ciutadans els qui decidiran el seu futur lliurement”.

Pere I copríncep d'Andorra, o el que és el mateix, Pere II de Navarra, va afirmar en la seva visita al Principat que “demanaria a l'administració d'Andorra que quan usi el nom del comte de Foix pensi en nosaltres i no en altres”. Feia quatre dècades que no era al petit país. I assegura que el va veure molt canviat, encara que el record que en tenia de l'anterior visita era molt minvat. Els problemes derivats del creixement, demogràfic i de tot tipus, assegura que tenen remei. En el conjunt de visites que pretenien fer al Principat hi havia una trobada amb el copríncep episcopal (el bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives) i amb el síndic general (el president del Parlament, Francesc Areny). Ni una reunió ni l'altra no es van arribar a realitzar. Segons el duc de Beaumont “per problemes d'agenda” de les dues autoritats andorranes. Segons fonts de

les dues institucions, les raons són unes altres, que es van estimar més obviar. El que no obviaria De la Motte-Messemé, en cas que fos el rei d'Euskal Herria, seria la llibertat “dels 800 presos bascos en poder dels estats espanyol i francès”.

La casa reial navarresa es considera apolítica i es desmarca de les armes. “Esperem que la pròxima visita tingui ja caràcter oficial”, diuen.

Toni Solanelles

Andorra, 19, 20 i 21 de novembre de 2004

Enginyeria, desenvolupament territorial i globalització

II CONGRÉS D'ENGINYERIA EN LLENGUA CATALANA

Convoca i organitza:

ENGINYERIA i CULTURA CATALANA

Inscripcions: 93 319 23 00
Més informació: www.celc.net

Amb el suport de: